

ЖИДИ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ АНГЛІЇ

НЬО ЙОРК. — Не звертаючи уваги на те, що демократична Англія бореться з деспотизмом і диктатурою, американські жиди-сіоністи почали організувати по всіх місцях протести проти Англії за те, що вона обмежила жидам право набувати в Палестині землю і там поселятися. Їх Палестинський Комітет видав заяву, в якій говориться, що, не звертаючи уваги на симпатії жидів до альянтів, жиди будуть "опиратись до найдаліших границь, коли британський уряд захоче спинити створення жидівської держави". Головною темою в тих протестах буде саме те, що Англія, яка тепер занята, щоб впровадити моральність у міжнародних зносинах, повинна сама ту моральність заховувати, коли йде про жидів і зобов'язання супроти них.

ГУВЕР ЗАКЛИКАЄ ДО ПОМОГИ ПОЛЯКАМ.

ВАШИНГТОН. — Зізнаючи перед конгресовим комітетом заграничних справ, бувший президент Гувер сказав, що Америка повинна зібрати коло 20 мільйонів доларів для голодуючих поляків у центральній Польщі. В тій Польщі, що тепер під німецьким правлінням носить назву "генерального губерна-торства", мешкало звичайно коло 14 мільйонів людей. Половина з тих людей тепер знайшлась у катастрофальному положенні. Щоб їх урятувати треба 50 мільйонів доларів по-мочи. 20 мільйонів з того повинна, на його думку, зложити Америка. Коли запитали Гувера, чи він хотів би взяти на себе провіа збіркової акції на ту ціль, він відповів, що ні.

ГУБЕРНАТОР ЛІМЕН ВІДКИДАЄ ПЛЯН БУДЖЕТУ.

ОЛБАНІ. — Губернатор Лімен не лише що відкинув новий плян бюджету республіканської більшості в легіслатурі, але назвав той плян глупим, нечесним і підступним. Той плян заключувався в тому, що робив певні зміни в бюджеті Лімена, який хотів підвищити податки в стейті, щоби покрити недо-бір 15 мільйонів доларів. Республіканські асемблеї стана-ли на становищі, що нових податків не можна накладати і недобір треба обтяти у видатках, або треба роздобути гро-ші в інший спосіб. Той "інший спосіб" тепер губернатор відкинув з обуренням.

АМЕРИКАНСЬКІ ЦЕРКВИ ЗА МИР.

ФІЛАДЕЛФІЯ. — Представники 23 церковних організа-цій зібрались у Філадельфії і рішили апелювати до уряду, щоб він дав робити заходи в цілі замирення Європи. Тепер є певні основи думати, що таке замирення можливе, говорили делегати. Бо коли до замирення не прийде, то прийде до знищення цивілізації в Європі.

ЖЕРТВІ ВІЙНИ.

НЬО ЙОРК. — "Нью Йорк Таймс" подає підсумки жертв війни за час першого півріччя її існування. Всі жертви у лю-дей, виключаючи жертви Польщі, виносять від 180,000 до 400,000. Польські жертви невідомі, але вони мусять бути величезні; німці кажуть, що вони взяли лише полонених 700,000. Найбільше жертв дотепер було на морях. За той час затоплено коло 400 кораблів з тонажем коло 1,400,000. В тім альянті і невраїні втратили 379 кораблів.

РУМУНІЯ НЕ ПІДДАЄТЬСЯ НІМЦЯМ.

НЬО ЙОРК. — Прибулий до Америки румунський посол Раду Ілієску сказав журналістам, що хоч Німеччина дуже натискає на Румунію, щоб дістати монополію на експорт ру-мунських продуктів, то це їй не вдається. Румунія трактує всі держави парівні, бо вона є і хоче бути нейтральною.

ВИЛИВ РІКИ САКРАМЕНТО.

САН ФРАНЦИСКО. — Ріка Сакраменто виступила з бе-регів і залила кілька містечок, позбавляючи кого 800 родин захисту. Крім того вона загрожую долішньому бігові і цілій долині, в якій живе коло 5,000 осіб. Ті люди вже втекли зо своїх домів.

НІМЦІ КОНКУРУЮТЬ З АМЕРИКАНЦЯМИ.

РІО ДЕ ЖАНЕЙРО. — Не звертаючи уваги на війну, німці конкурують промислово з американцями в Бразилії і навіть хочуть там промислово станути сильною ногою. Бра-зилійський уряд задумав побудувати велику фабрику зброї. Американські компанії зробили свою пропозицію на будову. Але бразилійський уряд відкинув ту пропозицію. Після того зголосились німці і хочуть будувати на тих умовах, які ста-вить уряд, а на які не могли погодитись американці.

ЛІВІ НЕ ПІДДАЮТЬСЯ.

НЬО ЙОРК. — Хоч в останніх часах усіоди "вичищують" комуністів, то проте не всіоди це їм вдається. Ліві елементи на останній масовій мітингу захопили знов провід у стейто-вій Американській Партії Праці.

ЛЯМОНТ ПІДДЕРЖУЄ ГОЛА.

НЬО ЙОРК. — Томас Лямонт, відомий фінансист і спіль-ник Морґана, заявив, що хоч він від довгих літ є активним республіканцем, то проте він є за те, щоб вдержалася митна політика Корделла Гола, що прямує до вільної міжнародної виміни товарів. Це одинокий промінь надії для цілого світу, говорив Лямонт, і закликав інших республіканців, щоб не поборювали цієї політики.

"НАЙКРАЩІ АКТОРИ".

ГАЛІВУД. — Академія фільмового мистецтва нагородила як "найкращих акторів" на 1939 рік Роберта Доната, за його головну роль в "Гуд Бай, Мр. Чипс", а Бівієну Лі за роль Скарлет у "Ган вид ди винд".

ДИВНІ ЗВІЧАЇ ПЕРЕСТУПНОГО РОКУ

Дня 29. лютого заряд міста Аврора, в стейті Ілліной, пере-брали в свої руки молоді жін-ки, згідно зо старим звичаєм того міста, що практикується в той день кожного переступ-ного року.

У міському уряді, пожежнім і поліційнім департаменті, у бізнесових домах і в'язниці правили жінки. Панна Одрі Кесел, "посадниця", дала при-каз: "Приведіть тих кавале-рів!" Поліцайки кинулися по вулицях, крамницях і фабри-ках за нежонатими людьми. Приведених на суд засуджува-но на кару, яку треба було платити панчолами, цукорка-ми, квітами, тощо.

"Правління спідниці" скін-чилося вечором.

"БУ" ОБРАЖАЄ ПОЛІЦІА

До поліційного суду в Ми-неаполісі, Мінесота, привів поліцай 23-літнього студента місцевого стейтового універ-ситету та подав, що він його арештував за те, що цей ви-скочив нагло зпоза нього і крикав до поліцає: "бу!"

Поліцай не мав проти ареш-тованого ніякого іншого за-киду, але суддя засудив його на п'ять доларів кари, бо, мо-вяв, який так кожний грома-дянин уважав себе управне-ним говорити поліцаєві "бу", то ніхто не шанував би за-кону.

ПОСТРІЛЕНА ПОЛІЦАЄМ ЧЕРЕЗ РЕЛІГІЙНУ СВАРКУ

Ньюйорська поліція, розслі-дуючи, чому поліцай Макс Бернштейн безпосередньо самий покликав шпитальний амбулянс для своєї жінки, а не зробив по закону через поліційну стацію, переконалася, що жінка поліцає мала по-стріл кулею з поліційного ре-вольвера в плечі й шок.

Поліцай оповів, що його в ночі розбудив сморід газу та що він застав жінку в кухні при відкритих газових кур-ках. Він заставив її закрити курки і вернувся до ліжка. В кілька хвилин пізніше він по-чув вистріл.

Його жінка оповідала, що вона й чоловік довго свари-лися за релігійні справи. Під-час сварки вона пішла до кух-ні. Нагло, так вона говорила, почув гук і пекучий біль у плечі. Вона заявила поліцій-ному судові, що не підносить проти чоловіка ніякої жалоби й вийшла з суду разом з ним.

БІЛЬШІ ШКІЛЬНІ ОКРУГИ В САКАЧЕВАНІ

В сакачеванській легіслату-рі представлено звіт комісії Мартина, яка від довшого ча-су розслідувала справу ре-форми шкільництва в провін-ції. Комісія Мартина радить на початку запровадити на пробу бодай три більші шкіль-ні дистрикти, по одному в по-лудневій і центрально-західній частині провінції, а один коло Ніпавіни. Ця проба тревала би п'ять літ, а після того можна-б рішити, чи запровадити такі округи в цілій провінції.

У звіті комісії Мартина про-понується законодавство, що забезпечилоб мінімальну плат-ню для вчителів.

СМЕРТЬ БЕЗРОБІТНОГО

56-літній робітник без ро-боти, Іван Стахович, згинув на місці, коли впав або кинув-ся з Виліємсбургського мо-сту в Брукліні й упав на ву-лицю недалеко від свого меш-кання.

ЗДУРИВ ГРАБІЖНИКА

До гаражу Айсіка Смита в Бостоні зайшов грабїжник і приказав власникові відкрити йому огнетревалу касу.

"Чоловіче, — каже власник, — я тут чужа людина. Я лише жду на приятеля".

Здивований грабїжник вий-шов з гаражу.

НЕБУВАЛА ПОСПІШНА РОБОТА ДЛЯ ФАБРИКИ

До одної фабрики цинкових виробів у Мартинс Фері, Ога-йо, прегбігла зажурена жінка й просила дати собі негайно кількох робітників, бо її 2-літ-ня дитина заснула голову в цинковий баняк і не може її з нього виняти. Заряд вислав своїх механіків і ці прорізали цинковий баняк та визволили дитину.

ЗМЕНШИЛАСЯ ІМІГРАЦІЯ ДО КАНАДИ

В 1939 році прибуло до Ка-нади 16,994 імїгрантів. У 1939 році Канада впустила 17,244 осіб.

З Бритійських Островів при-було 3,544, зо Злучених Дер-жав 5,649. З північно-європей-ських країв прибуло 7,957, в інших країн 5,844.

ПАДАЮЧЕ ДЕРЕВО БІЛО ФАРМЕРА

48-літній Павло Василюк у Вільні, Алта., зрізував велике дерево так нещасливо, що во-но придавило його на смерть.

РЕКЕТІРСТВО В ІОНІЯХ.

НЬО ЙОРК. — Під наглядом окружного прокуратора То-маса Дюїа арештовано двох урядників іоній "робітників, що служать по будинках" під замітом рекетірства. Тими урядни-ками є два брати Льюїс і Ісі Шварі.

НА МИСЛИВСЬКІЙ ВИСТАВІ.

На недавній виставі спортсменів у Нью Йорку пані Джун Гара, різьбarka, пописувалася зо своїм освоєним лосем, котрого вона вживає як моделю при різьбленні.

ВЕЛЕС І ПОЛЯКИ

ПАРИЖ. — Ще не рішено, чи американський підсекретар стану Велес прийме на авдієн-ції представників польського уряду. Але певно говоритиме з А. Бідлем, американським амбасадором при новім поль-ським уряді.

ІНДІЯНИ В НУЖДІ

Індіанці племені Голі, що живуть на індіанській резер-вації коло Кімс Каньон в Арі-зоні, не мають чим кормити своїх стад худоби, бо небува-ла посуха, що навістила їх о-колицю минулого літа, випа-лила пашу. Багато індіан-ців мусять побиватися за "ре-ліф". Індіанці постановили ви-купити від членів племені всі неплідні вівиці й кози на кошт племені й ужити їх на про-кормлення незаможних. Змен-шуючи число пасучоїся худо-би, індіанці сподіваються теж поправити землю.

ЩЕ ВОЮЮТЬ, ЯК У ГРОМА-ДЯНСЬКІЙ ВІЙНІ

Заходи федерального уряду звести в один табір окремі табори для ветеранів грома-дянської війни знову скінчи-лися невдачею, хоча цих вете-ранів є лише маленька жмїн-ка.

Як пояснив один ветеран, що воював по боці конфеде-рації, кожна сторона любить говорити лише про своїх ге-роїв.

СКІЛЬКИ ВИДОБУТО ВУГЛЯ В КАНАДІ В 1939 Р.

Домініанське статистичне бю-ро оповістило, що в 1939 році видобуто в Канаді 15,460,897 тон вугля, 1,200,000 тон біль-ше як у 1938 році. До Канади спроваджено чужого вугля 13,884,816 тон.

ОТВЕРТЕ ПИСЬМО УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ ДО ВЕЛЕСА

РИМ. — Юнайтед Прес подає, що Евген Онаський, годо-ва римського бюро Українських Націоналістів, вислав отвер-того листа до Сомнера Велеса, спеціального висланника пре-зидента Рузвельта до Європи, в якому представив українські домагання. В письмі звертається увагу Злучених Держав на те, щоб вони, якщо захочуть взяти участь у приверненні Європи миру, пам'ятали на національні змагання 45 мільйонів українців. Онаський передав Велесові, що українці є занепо-коєні обіцянками альянтів у справі відбудови давньої Польщі, бо не бажають, щоб повторилася давня трагедія, себто, щоб українці знову опинилися в границях Польщі, як це сталося по першій світовій війні. В письмі ще зазначено, що українці, які є під Советами, домагаються незалежної України.

ВИСОКІ ШКОЛИ У ЛЬВОВІ.

ПАРИЖ. — "Українське Слово" подає за чужими дже-релами такі інформації про шкільництво у Львові: Є там тепер 5 високих шкіл. Університет, техніка, медичний інсти-тут, ветеринарний інститут і інститут советської торгівлі. Цей останній це давня академія заграничної торгівлі, на чолі якої стоїть Сергієнко. Справу шкільництва полагодила окре-ма советська комісія, наслана з Москви. Університет прийняв 1,020 студентів, а техніка 728. Між-студентами є багато укра-їнців і жидів. Новоотворені катедри марксизму і лєнізму є обсажені професорами з Харкова. Виклади відбуваються двома мовами: польською й українською.

І ТУТ "АДМІНІСТРАЦІЙНІ ОГЛЯДИ", ЯК У ДАВНІЙ ПОЛЬЩІ.

МОСКВА. — Міста Берестя Литовське і Пинськ відходять враз з приналежними областями, для яких вони є осередком, до Білоруської Советської Соціалістичної Республіки. Таке виходить з московського розпорядку про новий адмініс-траційний поділ Західної України. Згідно з тим поділом, існу-ють тепер у Західній Україні шість адміністраційних округ з центрами у Львові, Дрогобичі, Тернополі, Станиславові, Луцьку і Рівні.

ВИБОРИ ДО ВЕРХОВОГО СОВЕТУ.

МОСКВА. — Президія Верхового Совету СССР назна-чила день 24. березня на вибори до Верхового Совету СССР в округах Волині, Дрогобича, Львова, Рівного, Станиславова і Тернополя. В тому дні будуть переведені також вибори депутатів до УРСР.

ВІАРЕШТУВАЛИ МІСЬКУ РАДУ.

ПАРИЖ. — З відомостей, які привозять польські втікачі, виходить, що советська влада заарештувала членів міської ради у Львові, а президента міста, Островського, засудила на 12 років тюрми. Арешти відбулися зараз по занятті міста советськими військами.

НЕМА ПОЛЬСЬКОГО ЛЕГІОНУ В ФІНЛЯНДІІ.

ЛОНДОН. — Не вийшло нічого з того, що писалось про висилку польського легіону для допомоги фїнам у їхній бо-ротьбі з Советами. Кажуть, що сама Фінляндія спротивилась такій висилці, боячися, щоб за це не погітвувалась на неї Ні-меччина.

ПОЛЬСЬКО-ЧЕСЬКЕ ЗБЛИЖЕННЯ.

ПАРИЖ. — Новий польський уряд годиться визнати формально Чеський Народний Комітет як чеський уряд на еміґрації і кїслати до нього свого представника. Це має бу-ти формальне заночатування "чесько-польської антанті".

НЕ МАЮТЬ МИРОВОГО ПЛАНУ.

БЕРЛІН. — Таке заявляє німецька преса про німецький уряд. Каже, що те, що давніше пропонував Гітлер, тепер неважне. А те, що подає англійська преса про шпівоті про-позиції Німеччини, є тільки впливом англійської фантазії.

КРИТИЧНИЙ ВОЄННИЙ МОМЕНТ.

ГЕЛЬСІНКІ. — З усіх бойових фронтів доносять, що Со-вети наступають з іще більшою зайлістю, ніж досі. Кожного дня гинуть тисячі, але це не має для них ніякого значіння. З цього видно, що вони нагромадили на задах нові великі резерви.

СТОЯТЬ ПРИ СВОІМ.

ЛОНДОН. — З самого міністерства заграничних справ подають, що Німеччина має "мирове предложення" і пере-дає його тайно до відомо Англії через німецьке посольство в Дюблінні. У тім пляні має бути точка за відбудову Польщі з доступком до моря і відбудову чеської держави.

ЩАСЛИВИЙ БЕРЕЗЕНЬ.

ПАРИЖ. — У Франції далі прив'язують багато ваги до місяця березня, раз-у-раз нагадуючи, що це є "щасливий" місяць для Гітлера. В березні 1936 р. він заняв Надренію, в березні 1938 р. заняв Австрію, а в березні 1939 р. розвалив Чехословаччину. Тепер думають, що він виступить у березні з мировою пропозицією.

ВИКИНУЛИ З СЕНАТУ КОМУНІСТА.

ПАРИЖ. — Французький сенат ухвалив позбавити се-наторського крісла Марсея Кашена, відомого довголітнього провідника комуністів. Проти цього було всього два голоси.

УСУНУЛИ ПАТЬОМКИНА.

МОСКВА. — Несподівано звільнено з уряду В. П. Па-тьомкіна, заступника комісаря заграничних справ, що досі відіграв важну роль в дипломатичній службі, а тепер за-няв непомітне місце комісаря освіти.

"SVOBODA" (UKRAINIAN DAILY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
by the Ukrainian Press and Book Company, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Письменний текст оголошення має бути в адміністрації 48 годин перед
поштою числа, в котрім оголошується хоче мати своє оголошення.

За оголошення редакція не відповідає.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
Поодинокі числа три центи.		Three cents a copy	
На рік	\$6.00	One year	\$6.00
На пів року	\$3.25	Six months	\$3.25
На три місяці	\$1.75	Three months	\$1.75
Число з суботи (з англійською частинкою):		Saturday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	\$2.00	One year	\$2.00
На пів року	\$1.25	Six months	\$1.25
На три місяці	\$0.75	Three months	\$0.75
В Джерсі Ситі і Заграницею:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	\$9.00	One year	\$9.00
На пів року	\$4.75	Six months	\$4.75
На три місяці	\$2.50	Three months	\$2.50

3 Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Тел. "Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016.
4-0807.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

ЯК ТРІВОГА, ТО ДО БОГА

Кілька днів тому принесли депеші з Румунії обширніші донесення про заходи румунського уряду до заспокоєння домагань українського населення під румунською окупацією. Говорилися в них про домагання заведення українських шкіл, захорони для української православної церкви, збільшення репрезентації в законодавчих тілах Румунії й таке інше.

Донесення подавало при тому історичне тло для розвою справи, при чому видно було бажання інспірантів донесення викликати в читачів упевдження проти українців.

Сюди зачислити треба передовсім уступ про те, що, мовляв, українці в Румунії до недавня вірили в поміч Гітлера для Карпатської України; мовляв, вони тепер розчарувалися ним до того, що його називають зрадником.

Сюди треба зачислити теж натак на заграничну небезпеку для Румунії, а саме з боку большевицької пропаганди, яку, мовляв, советський уряд ширить, уставлявши на границі Румунії самі українські війська. Це виглядає немовби на виправдання румунської політики: мовляв, як нам не уступати українцям, коли ними послуговується така велика держава, як Росія.

Взяті разом ці два уступи про вживання української проблеми Гітлером, очевидно для розбиття Чехословаччини, та вживання її Сталіном, очевидно для розбиття Румунії, роблять з України якусь чужу руку для витягання каштанів з вогню. Серед такого зображення української проблеми зникає справжня суть справи, якою не може бути ніщо інше, як власне воля самого українського народу.

Коли це зображення української справи припасувати до донесення про румунські заходи загалом домагання українського населення, то з того можемо зробити хіба один висновок, а саме, що всі ці заходи румунського уряду, так широко розголошувані, не мають ніякої щирої основи в намірах румунського уряду. Вони показують, що румунський уряд одною рукою нібито підписує якісь дрібні уступства, але рівночасно другою рукою підпускає пропаганду, що, мовляв, українці непевний нарід, покладаються на якісь заграничні сили, даються вживати до міждержавних інтриг. Того роду зображення очевидно виглядає як приготування наперед аргументів для майбутнього відкидання тих дрібних уступств, які тепер робитися.

Для potwierдження такого здогаду маємо ще крутарський і дволичний характер балканської політики та зовсім з нею зіграний характер теперішнього короля Румунії.

Можемо догадуватися, що він сподівається підійти українців своїми запевненнями згоди. Однак коли ця згода робиться в цей спосіб, то ледве чи викличе вона довіру серед українців під румунською окупацією. Румунська пропаганда може собі говорити вже ніні, що українці є за Румунію, але українці будуть справді за Румунію аж тоді, як Румунія буде за Україну.

**ВІД МАТЕРИНЩИНИ
ДО БАТЬКІВЩИНИ**

Український нарід — це майже самі діти селян, сини української землі, діти Неньки, Матері — Страждальниці. Декому з нас не подобається слово „Ненька“. Забувають, що українці довгі століття мали тільки її — Неньку.

Тільки політичні народи мають — „батьківщину“. Англієць має батьківщину. Англієць є самопевний, що за ним стоїть його батьківщина. В нього є віра, що його нація — це вибранець у Бога, тому всі інші народи мають її слухати. Чи справедливо, чи ні, чи оправдано, чи ні, це зовсім байдуже. Могутність не зважає на такі питання.

Ця самопевність мужеської сили переходить з одиниці на націю й звідти з скріпленій силі ділає знову на одиницю. Кудиб англійська людина не пішла, ледь вона не знайшлася — всюди за нею є сийро її батьківщина.

Старинний Рим — був батьківщиною. З хвилюю, коли його могутність заломилася, щезла батьківщина. — Зате народи, що мали „материнщину“, ніколи не щезли з історії.

Українці мали довгі століття тільки „материнщину“ — Неньку Україну. Матерня земля завжди давала нове життя. Проходили орди, тратували землю кінськими копитами так, що — здавалось — ніколи вже тут трава не виросте, палили, нищили, мордували... Були руїни, котилися лавіни... Але завжди приходило воскресення до нового життя і скріплена Материнщина пішла до Батьківщини, щоб злучитися в одну цілість, щоб перетонити нарід у націю, в один політичний граніт, в одну непереможну волю вибороти собі належне місце під сонцем. Зусилля Хмельницького пробитись від Материнщини

УКРАЇНСЬКІ КАНДИДАТИ

(3 Канади).

Дорадча рада суспільно-кредитовців назначила своїм партійним кандидатом на посаду до отавського парламенту з округу Вегревил Антона Глинку з Едмонтону. Є це одиникий український кандидат на цілу Канаду, що мав би нагоду заступати українців в Отаві у найважливіші часі, то є тоді, коли будуть вестися мирові переговори, бо, як можна сподіватися, других парламентарних виборів у Канаді не буде аж до закінчення миру. Хоч п. Глинка значно уступає як щодо віку, освіті й парламентарного досвіду п.

перником п. Глинки буде д-р Арчер, ліберальний кандидат на посаду до Отави, бо українські комуністи покищо не поставили свого кандидата. Тому мабуть усі українці вегревицької округи попрянуть п. Глинку, бо іншого виходу нема. І булоб шкода втратити цю одну виборчу округу, з якої українці можуть мати представника в Отаві.

Українські кандидати до провінціальної легіслатури.

Щодо українських кандидатів на посади до провінціальної легіслатури, до котрої вибори відбудуться 21. березня, то їхнє число росте з дня на день, як гриби по дощі. Не добре однак те, що в одній і тій самій округі кандидує по кільку українських кандидатів, бо це може уможливити вибір не-українця навіть в округі, де українське населення переважає. Найбільше тих кандидатів є в округі Вегревил. Д-р І. Якимішак, хоч ліберал, кандидує як незалежний, бо в Алберті кандидує

тепер під тим іменем ліберали, консерватисти і юсефійники (Ю. Ф. А.), загалом усі, що бажають повалення теперішнього уряду суспільно-кредитовців. Другим українським кандидатом є **Юрко Войтків**, якого поставили суспільно-кредитовці, третім кандидатом є **Петро Клепарчук**, поставлений сісієфників, а до них прилучився ще комуніст В. Галіна, що для замилення очей виступає як юніти прогресивний кандидат.

Покійно нема ще кандидатів англійця. В округі Вилінгтон кандидує теж 2 українці, тобто **Василь Томин**, дотеперішній посол з тої округи, і кандидат суспільно-кредитовців. Сісієфники поставили **Тому Томашевського**, старого албертійського політика і редактора багатьох менших газет, що вже перестали виходити. В округі Редвотер кандидує дотеперішній посол **Як. М. Попіль**, як кандидат суспільно-кредитовців; крім нього кандидує ще в тій округі кілька не-українців.

МУСИТЬ І БУДЕ ІСНУВАТИ

Цей заголовок відноситься, як легко можна догадатись, до того, що мусить і буде існувати — самостійна українська держава. Ось такий є головний зміст статті Омеляна Романенка, поміщений у паризькому „Українському Слові“ (ч. 341), п. з. „У двадцять друге січня“. Стаття звучить ось так:

Був у нас двадцять другий січня 1918 року. Була держава незалежність, була суверенність!

Був теж двадцять другий січня 1919 року. Прийшла злука всіх земель. Прийшла соборність!

Захоплена здійсненням ідеалом новонароджена державна нація з молодечим запалом кинулася будувати свою домівку. Перейнята до глибини шляхетної душі своїм щастям, уявляла собі, що її сусідні це вже не вороги. Чеїже кожний нарід має право жити власним життям по своїй вподобі!

Та не так думали сусіди... Сприсяглися за всяку ціну знищити новонароджене життя, спалити в вогні пожежі закладені фундаменти, затопити кров'ю мрії й надії цілих поколінь. І так чарівний ранок волі миттю перемінився в грізну темряву — привид рабства.

Почався скажений змаг на життя й смерть. Прийшли Круті... Львів... Київ... Базар... Зимовий Похід... Горілі села й міста, падали на побоєвищах герої - неопіти власної державності, лилася кров, освячуючи жагуче бажання во-

лі поневодених. Вкінці затриумфували наші вороги...

Поміж ряди переможених почала закрадатися зневіра. Почалися всякі „прийдіте, поклонімся!“... Та, на щастя, знайшлися такі, що мали ввагу сказати: „Вейна ще не закінчена!“ Вони кріпко вірили в свою націю й свої ідеали. І в ці часи, коли земляки - малодухи загналися під порогами одних, чи других сусідів, вони продовжували боротьбу. Вскрещали в народі віру. Творили в підземеллі збройну Україну.

Лунали стріли. Вибухали бомби. Криваві заграви пожеж благовістили прихід нового дня волі. Найкращі з найкращих гинули на шибеницях і під стенками. Платили за всіх земляків дань крові своїй майбутній державі.

І досі платять! І тепер гинуть в ім'я безсмертного двадцять друге січня!

І хоч одні сусіди почали вже співати солодку пісеньку на нуту слов'янського братерства, а другі хваляться, що звершили українську соборність — та хоч знайшлися одиниці, що підспівують за одними й хвалять других, то нарід у своїй цілістї вміє оцінити як сід сусідські хитрі ходи, розуміє бездоно їх підлоти.

Ті, що залишилися назавжди вірними традиції обох двадцять друге січня, заявляють ясно й твердо всім і вся, що ні один із сусідів, тільки самі українці, створять свою незалежність і свою соборність! Навіть тоді, колиб модну сьогодні справедли-

вість не застосовано до українського народу, як це було в недавньому минулому, колиб поточному його права! Бо українці зубами й паручами виборюватимуть своє! А сповнені почиттєм глибокої несправедливості, вхопляться всіх засобів, щоб досягнути свого! Нехай усі запам'ятають собі одну правду: доки український нарід буде поневолений, доти точитиметься завзята боротьба за волю України! Доти не буде миру в Європі!

Українська нація молода, здорова й повна живучої сили. Вона змогла витримати тисячелітній змаг із жорстоким і диким духом Азії й Європи. Її не торкнулася гниль і гіпокризія дегенерації. Вона ніколи не згодиться, щоб над нею перейти до денного порядку.

Українська держава мусить і буде існувати, щоб охоронити 45-мільонову українську націю, та всі малі народи східної Європи від Каспійського моря аж по Балтик від заливів нігілістичного духа Азії; створити на Сході Європи тривалу рівновагу, і бути там сторожем найвищого людського ідеалу — ідеалу вільної людини.

І коли надійшов уже час, на який чекали українці двадцять років, віримо кріпко, що Україна двадцять друге січня повстане, щоб гідно сновняти своє відвічне пісанництво!

Secretary of Commerce
Harry L. Hopkins

ГАРІ ГОПКИНС,
секретар торгівлі в кабінеті
през. Рузвелта.

**О. КОНІСЬКИЙ
У ГОСТЯХ ДОБРЕ,
ДОМА ЛІПШЕ**

Оповідання з 60-тих років 19-го століття, коли щойно починалися зносини між українцями під австрійським з українцями під російським заборонами. Оні й другі мають тих самих ворогів: поляків і москалів і пробують з ними боротися. Читач знає багато невідомого про життя в ті часи.

Ціна \$1.
У паперовій обгортці 60 шт.
Замовляти:

"SVOBODA"
81-83 Grand Street
P. O. Box 346
Jersey City, N. J.

Гр. Климків.

ДОБРА ПОСАДА

(1)

Народний учитель у Львові, Іван Мазар, записав свого сина Северка до гімназії. Хоч знав, що синок не дуже бистроумний, то всеж таки надіявся, що при Божій допомозі і при додатковій допомозі трипачки пролізе на якій масній парохії.

Показалося, що до науки не треба було підганяти трипачкою. Северко з власної охоти пильнував книжки. І не дурний був хлопець. Лиш як на школяря, мав одну велику хибу. Його дуже скорб зачинило тягти до подушки і дуже тяжко було відорвати від подушки. Вечорами засипляв над книжкою і через те не доуважався того, що голова завтра повинна би занести до школи. Рано треба було на

снівсь йому далі.

Притягаюча сила подушки і син зачинили, що Северко не одну клясу мусів повторити, і до шостої зайшов, коли йому вже було двадцять років.

Щастя, що був іще заслабший до війська, бо як би були заасентували, то був би пішов на трілітню поневірку.

В шестій клясі професори Северка сказали його батькові, щоб з ним зробив щось, бо з гімназії він хліба не буде їсти. До шестої з великою бідною пропхали його, далі вже годі!

— Коби бодай з шестої кляси мав добре свідоцтво, то дав би його до лісової школи, — сказав батько Северка до професорів. — Там приймають з шестою клясою.

Професори відійшли на бік і радили щось. По хвилі го сподар шестої кляси приступив до старого Мазара і каже:

— Як дасте слово честі, і

як Северко дасть слово честі, що доброго свідоцтва з шестої кляси не використає на те, щоб вписатися до семої, то... якось то буде.

При кінці шкільного року Северко дістав свідоцтво скінченої шестої кляси: зовсім предметів мав „достаточо“.

Щоби прийняли до лісової школи, треба було мати ще свідоцтво одніричної практики у якогось лісничого. На щастя Северка, лісничий був такий в його найближчій родині. Северко поїхав на практику до маминого брата. У свого вуйка Северко міг до схочу спати і снити; міг до схочу лазити по лісі з рушницею і без рушниці. По році такої практики пішов до двоїтньої лісової школи.

Скінчивши лісову школу, Северко став роззиратися за посадою. Йому треба було яконайшкоріше відійти від батька на свій власний хліб, бо він ще тому рік залюбився був,

заручився і хотів женитися. Він пильно студіював інсера-торські сторінки газети і раз вичитав таке:

„В лопушинських лісах потрібний молодий лісничий. Оферти з залученими відписами свідоцтва слати до управи дібр. Почта в місці“.

— Це було би в сам раз для мене, — погадав Северко. — Коби лиш хто не переймив мене. Поїду сам і перейму всіх тих, що зголосяються почтою. І зараз буду мати відповідь.

Северко загинув до розкладу їзди. В ту сторону поїзди їхали: рано у сім'ї і десятих, зполюдня у четвертій і сім'ї. Вже було полудне. Северко погадав:

— Нині вже запізно. Там треба бути передполуднем. Поїду завтра в сім'ї... гм... це трохи заскорю. Поїду у десятих. Від стації до Лопушина недалеко. За пару шісток хтось завезе мене.

Северко сховав до кишені

газету з оповісткою і пішов до хати. Родині приказав збудити себе в годині дев'ятій. Також сказав, що поїде, куди поїде і чого поїде. Ляг і зараз уснув.

Северко розплющив очі в годині шестій. Не мало здивувався, коли глянув на годинник, бо ніхто не стягав його на силу з ліжка. Таке ще не було, щоб він коли сам пробудився так рано.

— Це мабуть добрий знак, — погадав і схопився. Вийшов з хати хильцем, так, що ніхто цього не бачив, і пішов на залізницю. Приїхав до Лопушина. На стації було кілька фір. Між ними був також фіякер: жид з драгним візком і старою, сухореброю кобилою. Бачачи, що Северко роззирається, причепився до нього:

— Вельможний пан хочуть їхати куди? Я завезу. Візьму дуже мало. Прошу сідати. Куди їхати?

Щоби жид не заправив багато, гадаючи, що без нього годі буде обійтися, Северко воркнув:

— Не потребу! По мене прийдуть коні. Не шкодить, що трохи спізно.

— Звідки прийдуть? — спитав жид.

— З Лопушина.

— Чні коні прийдуть?

— Скарбові.

— Чого вам ждати? Поки вони прийдуть, то ви моїм візком уже будете там. Час, то гроші.

— Нашо мені платити, коли поїду задуру.

— Візьму не багато. Лиш одну корону.

Северин відвернувся від жиди, кажучи:

— Відчисися!

(Дальше буде).

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО
В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО
НАРОДНОГО СОЮЗУ.

Ukrainian Weekly

(Concluded)

SELECT UKRAINIAN STORIES

I

Shadows of Forgotten Ancestors

By MICHAEL KOTSUBINSKY

Translated by STEPHEN SHUMEYKO

(6)

It was an uncomfortably hot day. A crown of vapor wreathed Mount Irtitz and all the earth steamed with humidity. From the gloomy Mount Chernohora came thick dark clouds, releasing more showers upon the drenched earth, while now and then the sun would break through, causing everything to shimmer in its rays. It was so hot that Palahna would never have climbed to the summit of the mountain shadowing her home had it not been for the dream she had, which foreboded ill for the cattle. And so she determined to go and see whether anything was amiss among them.

Around her climbing figure white vapors eddied about; it was as if the mountain streams were actually boiling. From down below could be heard the roar of the Cheremosh, as it leaped from rock to rock.

No sooner did she reach the top, however, when from Chernohora a sudden gust of wind swept past her, causing the trees about her to sway and creak. "I hope it's not a storm," she worried, turning her back to the wind. Her fear was justified. A flash of lightning and a peal of thunder erupted from the heavy bluish-white cloud that appeared over the Chernohora. The wind began to race through the forest, bending the tall spruces to its will, and turning both the highlands and the lowlands into heavy somberness. It was out of question to try to go any further. Palahna sought shelter beneath the tent-like covering of the nearest spruce. All around her the trees swayed and groaned. The sound of the rolling thunder grew louder. Forbidding shadows sped over the mountains, obliterating all color, while the distant peaks became lost in the approaching storm. "I hope it doesn't hail also," she thought apprehensively, drawing her short sleeveless jacket closer about her.

About her and overhead the roaring grew louder. No doubt, evil spirits were chopping up ice taken from frozen waters, while lost souls of the departed ones were filling their bags with this ice, and riding the clouds, scattering it over the earth. "All our hayfields will perish beneath the hail, and the poor cattle will low in sorrow because of their hunger," Palahna thought bitterly.

She had hardly finished the thought when a sudden peal of thunder cracked down about her ears. Beneath its succeeding shattering impacts the very mountains seemed to rock. The wind began to shriek as it tore through the forest, and Palahna had to hold on with all her strength to the tree trunk to prevent herself from being blown away. Suddenly in this maelstrom of sound and fury she saw the figure of a man climbing up the steep slope toward her. He was fighting savagely against the wind, his legs swinging crazily like those of crab, his hands seizing hold of rocks and bushes as he pulled himself slowly but steadily upward. Already he was near. The incline became less steep now, and bending double he broke into a run. In a few moments he reached the top. Palahna immediately recognized him. It was Yura, the sorcerer.

"He's probably after me," she thought, frightened; but evidently Yura did not see her.

He took his stand facing the huge storm cloud moving towards him, folded his arms on his chest, and tossing his pale face proudly upwards stared forbiddingly into the cloud. He stood there thus for a moment, while the cloud moved ominously upon him. Suddenly with a powerful movement he flung his hat to the ground. In a flash the wind seized it and whirled it downhill. Then with his long black hair flying behind him, he raised aloft the short staff he was carrying in his hand and hurled a shouted command at the cloud.

"Stop! I won't let you pass!"

The cloud seemed to pause and consider this for a moment, and then in reply launched a forked flash of lightning at him.

"Oh!" Palahna screamed and flung her arm before her eyes to shut off the sight.

When she looked again Yura was still standing there as before, his curls twisting behind him like a bunch of writhing snakes.

"Aha! So you're like that!" he shouted at the cloud. "In that case I must curse you. I curse you, therefore, thunders and lightnings, storms and tempests. And I order you, O evil clouds, go to the left, into the forests and waters... Go and disperse yourself like the winds... Go and lose yourself, for here you have no power."

But the cloud only shrooded itself indifferently and began to move towards the right, over the hayfields.

"Oh, my!" Palahna clenched her hands in despair. "It will surely ruin all the hay!"

But Yura refused to give up. Only his face grew paler and his eyes blacker. When the cloud moved to the right he moved with it, when it moved to the left he did likewise. He kept running after it all the time, fighting against the wind, waving his hands, and threatening it with his staff. Like an agile ox he whirled about, striving to drive the cloud in the direction he wanted it to take, wrestling with it, pushing it... Just a little more, a little from this side... He felt an overpowering might within himself, as he warred off lightning flashes that crackled about him, and invoked all sorts of curses upon the stubborn cloud. The wind had blown open his jacket and was beating against his chest. The cloud roared and crackled, spit lightning at him, blinded him with its driving rain, hovered over his head, ready to pounce upon him; while he, bathed in his own sweat, gasping for breath, struggled with the evil one, hardly conscious any longer of what he was doing, only fearing to lose his now fast-ebbing strength. All that he felt now was his power weakening, his breath leaving him, the wind tearing his shouts to shreds, the rain flooding his eyes, and the cloud overpowering him. With a last supreme effort, however, he raised his staff skywards and shouted:

"Stop!"

And the cloud suddenly stopped. It raised itself in surprise, reared backwards like a horse, rumbled its anger at being bested in this combat, and then began to plead with him:

"Let me pass. Where else can I go?"

"No, I won't!"

"Let us pass," wailed the lost souls in the cloud, bending low beneath the weight of their bags filled with hail.

"Aha! Now you plead with me!... Nevertheless, I curse you: away with you into the limitless beyond — where the neighing of horses, the lowing of cows, the bleating of sheep, cannot reach, where even the crows cannot fly, where a Christian voice is not heard... where I order you... go..."

And wonder of wonders — the cloud cowered, humbly turned to the left, and the lost souls emptied their bags over the river, so that the hail showered harmlessly into its waters and upon its banks. A white curtain seemed to descend over the mountains, while something rumbled in the deep valleys. Yura fell to the ground exhausted, breathing heavily.

And when the sun tore through the cloud and the wet grasses once more smiled, Yura saw, as if in a dream, Palahna running towards him. She shone with gladness, like the very sun itself, and solicitously bent over him, asking him:

"Are you all right, Yurchuk?"

"Yes Palahna my dear, yes... Did you see! I drove off the storm..."

And he extended his arms to her...

And thus, Palahna became Yura's mistress.

With considerable surprise Ivan began to notice that now Palahna dressed with even far more care and ostentation than before; even on ordinary weekdays she wore silk shawls, rich in quality and elaborate in embroidery, brilliant wire woven aprons, and heavy necklaces of silver coins. Sometimes she would occasionally angrily demand, "Be careful, wife, or disappear and not return until late, flushed, disheveled, as if drunk."

"Where have you been so long?" Ivan would occasionally angrily demand. "Be careful, wife, or else..."

But Palahna only laughed at him. "Can't I have my fling?... I want to have my fling. We live only but once..."

What is truth is truth, our life is indeed very short — it flares and then dies out, Ivan thought, but still Palahna was going too far. Every day now she drank in the tavern with the sorcerer Yura, openly kissed and embraced him, and did not even try to hide the fact that she was his mistress. And not for a moment did it occur to her that she was doing anything wrong. After all, she wasn't the first! And where on this earth was there any woman who was true to one man only.

Everyone was already talking about her and Yura, but Ivan remained apathetic to it all. What could he do? A sorcerer was a sorcerer! And so Palahna bloomed while Ivan grew melancholy, thin, and weaker in strength. At times he wondered himself at the change that had come over him. What had happened to him? He was getting weaker every day; his eyes had lost their luster and now were watery and deeply sunken in; his glance was no longer piercing but vague; and life itself seemed to have lost all its taste for him. Even his sheep and cattle no longer brought him contentment and happiness, as they had done before. Had anybody done anything to him? Had anybody cast a spell over him?

And as for Palahna, he felt no grievance towards her. In fact, he did not even feel that he was being wronged by her. And so, when one day he came to blows with Yura over her, it was not because he sought the fight; it was entirely unavoidable. If it had not been for Semen, his closest friend, there probably would have been nothing to it at all. For encountering Yura in the tavern, Semen, without much ado, struck him across the face.

"Why you lazy loafer," he exclaimed indignantly. "What do you mean by going after Palahna! Haven't you got a wife of your own!"

Ivan felt ashamed that someone else should be fighting his battle. In a flash he leaped towards Yura, pushing Semen aside.

"Yura, go back to your Hafia and leave my Palahna alone!" he cried hotly, brandishing his hatchet threateningly before Yura's face.

"Did you think you could keep her forever?" retorted Yura.

His hatchet also flashed before Ivan's eyes. "May disease blight you!"

"Why, you bandit!"

"Take that!"

Ivan landed the first blow with his hatchet, on Yura's forehead. But although the streaming blood blinded him, Yura managed to strike Ivan on the forehead too, so that the latter also became blinded by blood. With blood cascading down their faces and chests the two hacked away at each other with their hatchets. It was a veritable death dance of two gory masks, to the accompaniment of clashing steel and flying sparks. Yura's left arm was suddenly rendered useless when he raised it to ward off a blow that would surely have killed him. But he retaliated with a desperate blow that landing on Ivan's upraised hatchet broke it in two. Ivan bent down, awaiting his doom. But Yura, stifling his rage, cast aside his hatchet with a fine gesture, and said:

"I don't fight with a hatchet anyone who is unarmed!"

Then they both clinched.

And it was with the greatest difficulty that both were finally separated.

Well, that was all to it, Ivan washed his wounds in the Cheremosh, bloodying its swiftly flowing waters, and then went among his sheep and there he found his rest and consolation.

The fight, however, did not change the situation. Everything remained as before. Palahna kept on absenting herself from home, and Ivan kept on growing thinner. His skin became dark and drawn tightly over his bones; his eyes sank in even more, and slowly he pined away. He even lost the desire to eat.

"It can't be anything else than a spell cast over me by the sorcerer," Ivan would sometimes think. "He could not kill me by mortal means, so now he is trying to get rid of me by having me wither away."

He went to a fortune teller, but she was of no help: the power of the sorcerer was too much for her.

One day Ivan happened to be passing Yura's home when he heard voices coming from beyond the high plank wall that surrounded the house itself. Involuntarily he paused, and clearly there came to him the sound of Palahna's voice. His throat contracted. It couldn't be her! She wouldn't be so brazen! He found it difficult to breathe.

Pressing his hand tightly against his pounding heart, Ivan listened intently. No, there was no mistake about it now. Palahna was there. He cast his eye over the stout gate, but there was no knot hole through which he could look in. Stealthily he moved along the wall, looking for the crack in it. Finally he found one, and pressing close he saw Palahna and the sorcerer, Yura, in the courtyard. The latter was holding before Palahna a doll made of mud and with his finger tip he was touching the various parts of it.

"When I drive a peg here," he said ominously, "then his arms and legs will wither. If I drive it here in the stomach, then he won't be able to eat any more..."

"But suppose you were to drive it in the head, then what?" asked Palahna.

"Then he immediately dies."

They must be plotting against his life!

The realization of this swept overwhelmingly over Ivan. A black rage seized him. It would take but a moment for him to leap inside the wall and kill them both. His troubles would then be over. He gripped his hatchet more firmly, tensed his muscles to clasp over the fence, and then, most unaccountably,

he relaxed. A most enervating weakness and apathy had suddenly embraced his whole body and mind. Why should he kill them? To what gain? It was fated thus, so why struggle against it. Impotently he lowered his hatchet and plodded heavily away. He did not even feel the ground beneath his feet, as he left the pathway and stumbled among the underbrush. Red circles whirled before his eyes, growing wider and wider, until they encompassed the very mountains themselves.

Where he was going, he did not know. He wandered aimlessly, climbing and descending, fording streams, tripping over fallen trees, his legs moving like two automatons. Finally he realized that he was sitting on the bank of the river. The water gurgled and splashed below him as he sat there gazing dumbly into its swiftly flowing current. Some subconscious thought stirred within his stricken mind and he began to look about him with a little more interest. Vaguely he seemed to remember this spot. It had some dim significance for him connected with it. Finally he remembered. Yes, this was the spot where his sweetheart, Marichka, had drowned. The thought of her at once opened his mind to further recollections of her and the past. Again he saw her before him, her wistful face, her graceful figure, remembered her sympathy and kindness, and it seemed to him that he could even hear her voice as she sang:

"Лядай мій, мій милий, дві рази на днину,
А я тебе ізгаду сім раз на годину."

But now all this was gone. Never again will those happy moments return to him... Once it was Marichka... and now it will be him... Already his star was barely holding on to the heavens; any minute it will fall down. For what is life after all? Nothing but a flash in the sky... or like a cherry blossom... fragile... premature... quick to die.

Slowly the sun hid behind the mountains, and chimney smokes rose into the breathless air to mingle with the advancing shadows of the evening.

A bitter anguish filled Ivan's heart. Since Marichka's death he had sought so hard to fill in the yawning gap she had left within his life, and failed so miserably. And now his soul tugged at him to leave this earth, to go into different and far better worlds, where he could have peace and happiness.

And when nightfall came and settlement lights twinkled into life all over the mountainside, Ivan came to the realization that in his struggle with the forces of evil he had been bested, that he had fallen in the struggle...

Ivan woke up. "Wake up!" Marichka was shaking him. "Wake up and come with me."

He glanced up at her and wasn't even a bit surprised at seeing her. He only felt glad that she had come back from the dead to him at last.

So he rose to his feet and both of them started off.

In silence they ascended the mountain, and even though it was night Ivan could see her face by the light of the stars. A fence separating the hayfield from the forest appeared before them. Climbing over it they entered the majestically silent domain of the thickly growing spruces.

"Why have you grown so pale? Aren't you well?" Marichka asked him.

"It's from pining for you, my dear..."

It did even occur to him to ask her where they were going. It was enough for him that he was with her.

"Do you remember, Ivan dear, how we used to meet here in this forest, how you played with me, and how I would put my arms around your neck and kiss you?"

"I do, Marichka, and never will I forget..."

Although he plainly saw her by his side, yet he had a queer feeling all the time that this was not Marichka walking by him, but a dryad. And so, remembering the tales of his mother, he was very careful to walk alongside and not behind her, for from the rear he was bound to see that bloody opening in her back through which he would be able to see her heart, stomach, and everything, — an opening which all dryads had. Wherever the path narrowed he pressed close to Marichka, so that he would not get behind her, and in this closeness he felt the warmth of her body.

"For a long time I had in mind to ask you, Ivan, why did you strike me across the face the time when we, as children, first met. That was the time when our folks were fighting, and I hid under the wagon, trembling from the sight of blood. Remember?"

"Yes, Marichka, you fled from me then. I chased you and caught you, and when I did I seized your ribbons and threw them into the river. But you didn't get angry at me. You just gave me a piece of candy. Why?"

"Because I fell in love with you right then and here..."

All the while they kept plunging deeper into the forest. The black spruces kindly stretched their shaggy branches over them, as if in blessing, while dead silence reigned all about them, except down below, from whence could be heard the splashing of a mountain stream.

"Once I wanted to scare you, so I hid myself. I crawled into some underbrush and covering myself with moss lay there very still. You called and called, and searched everywhere. In fact, I think you were ready to cry. And all the while I lay there, nearly choking with laughter that I could hardly hold back, and when you finally found me, what did you do with me?"

"Ha-ha-ha..."

"You shameless one!..."

She pouted prettily, giving him an arch glance.

"Ha-ha-ha!" Ivan continued laughing.

"Ha-ha-ha!" together they laughed, pressing close to one another.

She recalled to him the various other incidents of their life, the different games they played together, their bathing in cold streams, their jokes and songs, their ardent lovemaking, and their poignant farewell when he left for the downs; all such little incidents that warmed their hearts.

"Why did you stay up in those downs so long, Ivan? What were you doing so long up there? Oh, how I longed for you..."

Ivan wanted to tell her how he had longed for her, and how a sprite had called to him, imitating Marichka's voice; but somehow he refrained. He felt rather strange. He saw and felt Marichka beside him and yet he knew that Marichka no longer lived, that this was someone else, someone who was leading him deeper and deeper into the forest to lose him there. Nevertheless, he felt happy, listening to her gay laughter and girlish chatter, not in the least afraid of anything, but walking alongside of her lightly, confidently, happily, as he did in the older times.

All his troubles and worries, the fear of death, Palahna and the sorcerer, Yura, — all had disappeared from his consciousness, all had flown away from him, and he felt as if they had never even existed. A care-free youthful spirit once more possessed him as he

Д-р А. Т. Кібзєй.

ОЦІНКА ГРАМОТ У. Н. СОЮЗУ

В Америці є багато заповомових організацій. Мають їх родовиті американці, має їх і імміграція. Є вони в серві, у словаків, чехів, поляків. Є вони і в нас, українців.

"National Fraternal Congress of America."

Організація, що гуртує в собі понад 80 заповомових організацій — мала своє чергове засідання в Дітроїті, Міш., в серпні 1939 р. Обговорювали вони тут справи заповомових організацій, права, та нові закони щодо заповомових організацій, та при тім видали повні звіти і рапорти.

В звітах тих, що подали повні витяги, є зачислених 80 організацій, що складаються з ріжних національностей. Між ними є 24 словянські організації.

Звіти ці цікаві собі ще і тим, що подають число членів кожної організації за 1937 і 1938 рік, їх прибуток, чи то страту, повний маєток дотичної організації, та оцінку її грамоти. І тут для нас саме цікаве.

Поміж 80 організаційми — є одна найсильніша, а то Royal Neighbors of America на числяючи 502,215 членів. Маєток її виносить \$64,862,642.27. Але оцінка її грамоти виносить лише 100% — зна-

чить, що за їх звітами та Стейтвої Контролі, вони не мають більше маєтку на покриття смертності — ані цент — лише те, чого вимагає закон.

Для нас, українців, було б дуже цікаво знати, як під тим оглядом стоїть У. Н. Союз? І ось вам відповідь.

Переглядаючи звіти з річного засідання головних урядників У. Н. Союзу за 1938 р., ми знаходимо, що в Союзі було з кінцем грудня 1938 р. 32,703 члени. Маєток наш вносив тоді \$5,258,380.93. А оцінка грамоти стояла 156.40%. І це власне, де лижиться сила, де є підвалини та сильний фундамент У. Н. Союзу. Фінансово ми стоїмо 156.40% сильні. Треба нам лише більше членів.

За тим звітом, ми стоїмо на першій місці між заповомовими організаціями в Америці, щодо оцінки грамоти. А це ще раз говорить про нашу солідність, та про наш маєтковий стан.

В суді.

Переслухуючи обвинуваченого, суддя завдає звичайні вступні питання: жанатий, чи самітний; чи має він маєток і т. п. Обвинувачений, заповомовний цими питаннями, питає свого оборонця:

— Пане адвокате, про що йому йде? Чи має доньку на відданні?

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ В НЬЮАРК, Н. ДЖ.

АКАДЕМІЮ В ЧЕСТЬ ОЛЬГИ БАСАРАБ

В ГАЛІ УКР. ПРАВ. ГРОМАДИ, 675 SO. 19th ST., NEWARK, N. J.

В НЕДІЛЮ, 3. БЕРЕЗНЯ (MARCH 3, 1940)

в годині 2:30 ПОСЛУДІ.

Бесідники: о. д-р В. Клодийський і панна Марія Клячко, студентка університету в Бельгії. — Вступ вільний.

ПОБІЛЬШЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ РАДІО ПРОГРАМИ НА ПОБІЛЬШЕННЯ РАДІО СТАЦІЇ

200 миль кругом Нью Йорку можна тепер слухати українське радіо програму, що вже восьмий рік відбувається на стації WBNX 1350 K. C., кожної неділі від години 9. до 10:30 рано. Тобто продовжена на пів години. Стація також є тепер побільшеною з 1000. електричних „ватт“ на 5000, отже хвилі її повинні досягти п'ять разів більшу простір, як до тепер. Дуже буди владчим всім, хто з дальших сторін напише до мене, щоб переконатися, як далеко сягають хвилі нашої стації, а я дуже радо поділюсь кожним таким повідомленням з усім слухачам нашої програми. Прошу адресувати так: NASZ BAZAAR, 151 AVE. A., NEW YORK, N. Y.

Здорові були! Зарядчик програми і Ваш заповідач,

Петро Залорезький.

strode over these wooded mountains, so deathly quiet that even the rustle of the trees could not exist but had to speed down into lower lands on the surfaces of tumbling streams.

She continued:

"And I waited so impatiently for you to return from the downs. I longed so much for you. I couldn't eat, nor sing, and the whole world became barren to me. When we were together and loved, even dried oaks blossomed again; but when we separated, why even fresh young shoots withered and died..."

"Don't speak like that, Marichko, do not say that, my love... Now we shall always be together..."

"Always? Ha-ha!"

Ivan started in alarm, and stopped in his tracks. The dry ominous laughter had ripped savagely across his heart. Alarmed and bewildered, he glanced questioningly at her.

"You are laughing, Marichka?"

"What are you saying, Ivan? I wasn't laughing. It must be your imagination. You have stopped walking? Are you tired? Come on, let's go on a little further. Come on!"

She was begging him — and so he went on with her, pressing close to her, obsessed now with only one desire — to keep walking this way, not to be left behind, for fear of seeing instead of her dress, instead of her back... But away with such thoughts...

The forest was getting denser all the while. The warm odor of rotting stumps and fallen trunks, of this forest necropolis swept over them. Huge boulders gleamed coldly beneath their slippery covering of moss. Aged spruce roots interlaced along the path, covered with pine cones.

They went further and further, ascending all the while into the cold and uninviting depths of the highland woods.

Finally they reached the downs. Here it was a trifle lighter, as if the spruces had shut off behind them all the blackness of the deep night.

Suddenly Marichka started in alarm and stopped. She cocked her head slightly and listened. Startled, Ivan looked at her searchingly, and saw a look of fright sweep over her. What had happened? But Marichka impatiently stopped his unuttered question, placed her finger on her lips as a sign for him to be still, and then — suddenly disappeared. All happened so swiftly that for a moment Ivan did not even know what had taken place.

What had frightened her? Where had she gone? He stood there for a short while, expecting her to reappear any moment. But when she did not, he called out softly:

"Marichka!"

Like a frightened bird his voice disappeared into nothingness. Again it became very still.

Ivan became really alarmed now. He wanted to search for Marichka, but he did not know where to look for her, as she had disappeared so suddenly that he had not even seen which way she had gone. And yet there was the danger that she might get lost or fall into some deep ravine. Perhaps it would be a good idea to start a fire going, and help her thus find her way back.

(To be concluded)

НАБІЖУЧІ ТЕМИ

І ОГОЛОШЕНЬ НЕ ПРИЙМАЮТЬ.

Оповіді однієї української вільної преси повідомлення про смерть свого батька. Подав він газеті телефоном усі потрібні дані: імя покійного, день смерті, імена членів родини, дату похорону, дади адресу дому, з якого буде похорон. На те газета запиталася ще за іменем похоронника. Українець каже, що похорон відбудеться не з похоронного заведення, але з дому жалоби та що він не думає подавати похоронника до оголошення. Газета всетаки, ждала імени похоронника. І він мусів подати, бо чув, що інакше газета могла не подати оголошення. Українець був обурений, що газета „натягла“ його на оголошення бізнесу похоронника.

Коли показалося в газеті його оголошення, українець побачив, що в ньому імени похоронника не було, хоча в деяких подібних оповістках похоронник був поданий. Наш українець зовсім не розумів поступку великої газети: пошто питатися за іменем похоронника, коли його не має подавати в оголошенні?

Причина такої поведінки для газетаря зовсім ясна: газета питалася за іменем похоронника для референції. Одержавши імення похоронника, газета зараз спиталася телефоном похоронника, чи це правда, чи він займається похороном такого й такого чоловіка. Діставши potwierдження, вона оголошення помістила. Якби похоронник не potwierдив запити, вона оголошення не містилаб.

ФАЛЬШИВІ ОГОЛОШЕННЯ.

До такої осторожності з оголошеннями заставляє газети досвід. Хоч як це могло би видатися неможливим, а проте це правда, що до газет часто подавали оголошення з фальшивими фактами.

Відноситься це навіть до оголошень про смерть, хоча смерть виглядає такою поважною річчю, що, здавалося, годі з нею жартувати або обманювати. Однак факт є фактом, що багато людей вживали вісток про смерть для обманів, для пімсти, для глухих жартів.

Здається, не треба аж подавати фактичних прикладів таких випадків. Кожний може собі легко уявити подібний випадок. Неодинак може і пригадає собі такі випадки, як наприклад подавання вістки про смерть багатого батька, щоб дістати легким способом грошику.

Через те й газета, щоб за-

безпечитися перед можливим процесом, розсліджує справу й містить таку вістку аж годі, як має potwierдження.

НЕ ОДНА СМЕРТНА ВІСТКА.

В одній книжці про видавання газет сказано виразно, що американські газети вважають непорушним правилом не подавати оголошень про політичні справи, про суди, про заручини, про шлюб, у родині й похорони, поки не провірять вісток у якийсь спосіб.

Вислідження судових оповісток може не викличе здивування. Кожний може собі уявити, як обманець може подати обман з фальшивою вісткою про нібито судовий присуд. І заручини може теж не здивувати. Ні вістка про народниці: кожний може догадатися, що може наробити така вістка про народниці наприклад у неодруженої особи.

Однак здивувати може вислідження політичних вісток. Однак американська преса знає факти, що газета дістала вістку телефоном, що нібито походила від політичного кандидата, що, мовляв, він не думає далі кандидувати, коли цей кандидат зовсім не думав резигнувати.

ТЕЛЕФОН.

Зо сказаного виходить ясно, чому це газети є подвійно осторожні з вістками, поданими телефоном. Чому це газети правильно таких вісток не подають, хіба що дістануть potwierдження їх з іншого боку. Тому те велика американська газета, діставши телефоном оголошення про смерть, запиталася негайно за похоронника.

Коли припустити, що вона зараз до поданого похоронника зателефонувала за potwierдженням вістки про смерть, то можна спитатися, як це так, що коли хтось з родини телефонував до газети про смерть члена родини, то газета в це сумнівалася, а коли похоронник на телефоні вістку potwierдив, то газета прийняла це за правду.

Пояснення в тому, що як хтось телефонує до газети й подає себе за когось, то газета не має можності знати, чи воно справді так, а коли газета замиче похоронне заведення, то вона має майже певність, що це похоронне заведення говорить.

Людині, що цих річей про професії преси не знає, вимоги газети можуть видатися глупою канцелярщиною, без потрібної тяганиною, може навіть секатурою, себто переслідуванням, тоді, як у таких справах маєтись до діла просто з розумним веденням газетного діла за правилами, диктованими досвідом.

3 УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ЙОНГСТАВН, О.
Спільні збори.

Комітет злучених товариств і парохій скликав загальні збори. На зборах було присутніх 60 представників заломових, політичних, театральних і хоральних організацій, а також обі парохії. Словом, були заступлені всі місцеві українські організації.

Збори перепроводжував прдс. Микола Волінчак, при співучасті Осипа Венгжина, рекордового секретаря, і Теодора Фенцича, касієра, які також здавали звіт з діловодства за минулий рік. Підчас зборів усі привітали поведилися ввічливо, бо всі бажали з тих зборів винести якнайкращі успіхи. Ухвалено одностайно відсвяткувати Шевченківське свято і влаштувати один український день в гарнім місцевім парку Айдора.

Дискутовано також одну з найважливіших теперішніх наших справ, а саме український національний конгрес. По короткій дискусії ухвалено взяти чинну участь у такому одному українському конгресі в Америці та піддержати його морально і матеріально. Коли не буде згоди, а буде розбиття, то тоді наші 38 організацій не будуть брати участі. Голоси забирали: о. Завава, о. Мусійчук, Н. Волінчак, С. Цицик, В. Середницький, С. Замішак-Платок, С. Ворожбит, Т. Фенцич, І. Павловський, Т. Стахура, пані Періг, О. Венгжин, С. Мош, І. Кравець, І. Дубас, П. Сенчишак, п. Соломон, С. Фостер, А. Алізон і інші.

Ново вибраний уряд прирік зробити все, що в його силі, щоб виконати як слід ухвалені зборів і працювати для добра свого народу. Пора нам уже всім порозумітись та не робити того, що було зараз по минулій війні, а що так зле відбилося на наших загально народніх справах.

За уряд Комітету Злучених Товариств м. Йонгставну:

Іван Павловський, прдс.; Григорій Курац, секр. рек.; Василь Середницький, секр. фін.; Теодор Періг, касієр.

УБИВ БРАТА І ВОВКА ОДНОЮ КУЛЕЮ

Френк Бродбент, полюючи на лісового вовка недалеко Торонта, убив не лише вовка, але й брата. Підбігаючи до убитого звірини, він побачив недалеко свого брата, який лежав і стогнав. Куля, яка прошила вовка, трапила також і в брата Бродбента. Поки сусіди прийшли з поміччю, Джан Бродбент був уже мертвий.

PRESS REPORTS ON UKRAINE AND UKRAINIANS

UKRAINIAN TENOR IN RECITAL HERE

Probably the most appreciative audience ever to gather in Cohoes was that which assembled last evening in the auditorium of the Keveny Memorial academy to hear the celebrated Ukrainian operatic tenor, Mychailo Holynsky. The artist brought down the house with his profound and dynamic performance.

Probably his most outstanding number was the aria "Vesti Ja Giubba," R. Leoncavallo, which brought out the best of his magnificent voice. In this selection the abilities of the artist were given full play.

His entire program was characterized by a dazzling technical display, breath of conception and an innate musical feeling which distinguished the artist.

Maurice R. Starkey, supervisor of music in the public school accompanied the singer. The artist now visiting his Ukrainian brothers in the United States has appeared recently in leading cities of Canada. Prior to that he had been in Kiev, Charkiv, Tiflis, Warsaw and many other European musical centers.

His appearance here last evening was sponsored by the congregation of St. Peter's and St. Paul's church.

(Cohoes American, Cohoes, N. Y., Monday Eve., Febr. 26, 1940.)

ЗАПАД РОБІТНИЧОЇ ДИСЦИПЛІНИ В РОСІЇ

Лондонський „Дейлі Телеграф" повідомляє, що в Лондоні перехоплено советське радіо, яке рішучо осуджує тих робітників, що в „сучасну важку хвилину ослабили дисципліну й тим чинять величезну шкоду промислові, обороні й соціалістичному будівництву".

Радіо закликає віддавати таких „зрадників" громадянському суду й загрожує великими карями. Тимчасом саботажі все збільшуються.

DR. JOHN DERUNA

128 1ST 86. ВУЛИЦЯ (над ставцем підземної залізничної лінії Лексингтон Ев.)
Камісларі. положена центрально: до неї легкий доїзд з усіх сторін. Особи жадальні для жінок. Урядові години: 10-2, 4-9. В неділі 10-2. Спеціальну увагу присвячується чоловічим і жіночим недугам, неприємностям, слабостям. Докладна екзамінація з розслідування крові \$2. ДОБИВСЯ ЛІКАРСЬКОГО СТУПНЯ В ЄВРОПІ.

BATES & ANDERSON
ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ
HUDSON, N. Y. ТЕЛЕФОН: 172

Католицький асистент

ДОКАЗ.

Ми переконані, що єдиний спосіб знайти до себе оодин, з яким ми не цілю не мали ніяких чинів, не те, що ті родини, яким ми давали свої услуги колинебудь, перш ніж, нас тим родиним добре зарекомендували.

Не е для нас джерелом задоволення, бо воно доказує, що ті люди, котрі приходили до нас за доюсю услугою, сталися нашими приятелями.

STEPHEN J. JEWUSIAK & SON
FUNERAL DIRECTORS
77 Morris St., Jersey City 34 E. 25th St., Bayonne
Phone: Bergen 4-5989 Phone: Bayonne 3-0540

ПОСМЕРТНІ ВІСТІ

У Перг Амбою, Н. Дж., номер 29, лютого 1940. в годині 1. член Братства св. О. Николія, від 104. У. Н. Союзу, МАКАР ЛУЦВ.

Вступив до У. Н. С. 21. лютого 1925. року. Мав прикінці свого життя 63 роки. Похований за села Мшанець, повіт Старий Самбір, Зах. Україна.

Похорон відбудеться 2. марта 1940. в годині 9. рано за заведення погребника М. Зилки. Просьба всіх краще і членів Бр. св. О. Николія прийти на похорон.

Земля Йому пером!
Гарсим Мисак, секр.

ХОЧЕ ВМЕРТИ.

Пані Беті Гардейкер, що її обвинувачують за вбивство 5-літньої дочки. Вона питається: „Чому мене не посилають на електричне крісло?"

DR. M. SMITH
MOVED TO
353 EAST 19th STREET
between 1st & 2nd Avenues
NEW YORK CITY
Tel. STUYvesant 9-1679
Hours: 12-2; 6-8

Д-р ВОЛОД. ГАЩИЦЬ
УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР, ХІРУРГ І АКУШЕР
690 S. 19. ST., NEWARK, N. J.
Tel.: Essex 3-5066
Урядові години: Від 1-до 3 полов. від 6 до 8 вечір.
В неділі згідно з умовою.

Д-р МИХАЙЛО ЯНКОВИЧ
УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР-ХІРУРГ
Урядові години:
Від 1-3 пополудні і від 6-8 вечір. Н неділі згідно з умовою.
718 SO. 17th ST., NEWARK, N. J.
(near Springfield Avenue)
Tel. Essex 3-4468.

Д-р ЮРІЙ АНДРЕЙКО
УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР,
ХІРУРГ І АКУШЕР
321 E. 18th STREET,
between 1st and 2nd Avenues,
NEW YORK, N. Y.
Tel. GRAMercy 5-2410.
Урядові години: рано від 10 до 12. Вечір від 6 до 8, а в неділі рано від 10 до 12.

Д-р С. ЧЕРНОВ

● Гострі й хронічні недуги чоловіків і жінок — Шкіра й кров.
● Аналіз крові для подружжя свідомості.
● Геморойди й жилаки лікуються без операції.

223 SECOND AVE., cor. 14th ST., NEW YORK CITY, Room 14.
GRAMercy 7-7697

Офісові години: 10-8; неділя 11-2
Жінка-доктор до обслуги.
X & Флюороскоп. — Екзамінація \$2.00.

БОЛІНІТ

Рани на ногах, опухлі ноги, набряклі жиди, болючі ноги, флегмі (запалення жиди), випухлі або болючі коліна чи кісточки. І рванітні ноги успішно лікуємо новими європейськими методами без операції.

Офісові години: щоденно від 1 до 6 вечір, в понеділки і четверги від 1 до 8:30 вечір. Нема урядових годин у неділі.

Говоримо українською мовою.

Dr. L. A. BENLA

320 W. 86 St., New York, City
Близько Бродвею.
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СПЕЦІАЛІСТ.

МЕДИЧНИЙ ЗІЛЬНИЙ ЧАЙ НА СЕЧОВИЙ РОЗСТРІЙ (DIURETIC).

Цей знаменитий препарат природних продуктів спричинює печінку до більшої діяльності. Високше подразнення міхура і сечового проводу, які є виставлені на простуду. В тій цілі попробуйте „LESKO" чай ч. 3, який усекине недовоміщення болу і печучого мурчання. Ціна \$1.75 за спору коробку. Заповнення висилайте на адресу:

Mrs. GRETA LESKOVAR
597 E. 73rd St., New York, N.Y.

Гарна погода.
Як вам представляється погода?
— Прекрасна! Моя теща дістала таку хрипку, що й слова не може промовити.

ДОМ НА ПРОДАЖ

\$12,500
за 5-фамілійний мурований модерний дім зі сходом в Асторі. Близько собору. Рент \$2,220.
РЕСТАВРАНТ в Брукліні, Н. Я. Лікер Лайсенс. Тиждень обороту \$400.
За інформаціями звертайтеся до: S. KOWBASNIK,
277 E. 10th St., New York, N. Y.

БІЗНЕСОВІ НАГОДИ

ВДОВА мусить продати „КОФІ ПАТ" (Coffee Pot). Великий скел. \$20 рент. Відповідний бізнес, 6 днів у тиждень. Продається дешево. Згодитися до: J. TANSKI,
17 St. Marks Place, New York City.

АДВОКАТ В. КУЗЬМА

241 SPRINGFIELD AVENUE, NEWARK, N. J.
Телефон: Bigelow 3-7303

УВАГА ФІЛАДЕЛЬФІЯ І ОКОЛИЦЯ ІВАН ГАСИН

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Похорони по ціні так низькій як \$150.
Модерна обстановка. Обслуга чесна й шира. Через телефон ми немовби сусідами

Office Address:

JOHN HASYN
Undertaker & Embalmer
3948 N. SMEDLEY STREET,
SAGAMORE 3563 PHILA., PENNA.

МИРОН ЛИТВИН

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Без ріжниць як далеко поза Ньюарком. Бразі потреби телефонуйте до нас. Обслуга шира і чесна. — Office:
383 MORRIS AVENUE,
cor. Springfield Ave.
NEWARK, N. J.
Phone: Essex 3-5347

ІВАН БУНЬКО

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
заряджує погребам по ціні так низькій як \$150.
Обслуга найкраща.

JOHN BUNCO
Licensed Undertaker & Embalmer
437 E. 5th ST., NEW YORK CITY.
Dignified funerals as low as \$150.
Telephone: GRAMercy 7-7661.

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

ЗАНІМАЄСЬ ПОХОРОНАМИ В BRONX, BROOKLYN, NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ
129 E. 7th STREET,
NEW YORK, N. Y.
Tel.: Orchard 4-2568
BRANCH OFFICE & CHAPEL:
707 PROSPECT AVENUE,
(cor. E. 155 St.), BRONX, N. Y.
Tel. Melrose 5-6577

ТАРЗАН І ВОГНІ ТОРУ

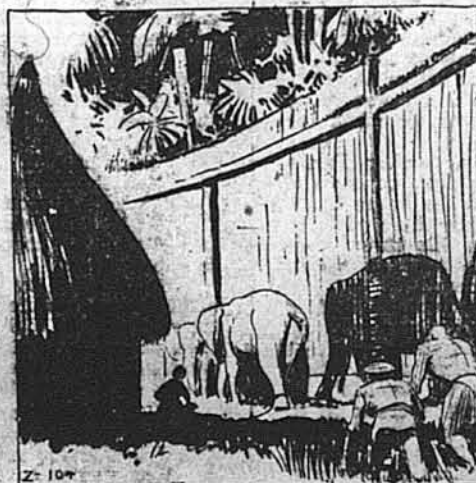
(104)

Утікачі рішили напасти на пограничну сторожу торської держави і підступом, або силою, здобути від них живого освоенного слона, потрібного їм для дальшої подорожі. Ім не прийшло довго на таку сторожу ждати, бо на приказ зо стільці загони зо слонів тепер усюди бушували, маючи на цілі схоплення Дарна і Юкага.

Втікачі не раз заважували ті загони, але робити на них безпосередній напад було неможливим. Тому вони підігнали відповідну хвилину. Вони підсунулись під саме укріплення одної передової сторожі і чекали, аж надійде ніч. Серед темноти вони почали видряпуватись через високу загороду і спускатись до середини.

Знайшовшись у середині забудови, вони почали пильно придивлятись до всього і прислухуватись до голосів, що розходились по оселі. В одному місці вони заважували слонів, в іншому місці вештались люди. Вони почали серед місичної тіни підсунуватись до слонів. Та втім доглянули біля слонів одного сторожа.

Юкаг присунувся до Дарна і почав йому вивиснювати свій плян. По тім вивисненні він почав поволеньки підсунуватись усе ближче до сторожа. Він так тихо підсунувся, що навіть травка не зашестіла. Знайшовшись ззаду біля торця, він уже намірився зробити останній напад, коли торець обернувся і побачив нападника.